

# Kun paha sai palkkansa

Kaikki oli kaunista ja rauhallista suuressa hiljaisessa kaukametsässä. Koivisto humisi hiljaa suvituulella ja kiurut ja pöllöt sirkuttivat iloisesti eetterissä. Mikään ei näyttänyt häiritsevän suuren luonnon konsensusta.

Mutta äkkiä takametsän risukosta kuului rapsahdus. Siellä hiipi hiljalleen vanha kehno, Iso Paha Veikko, joka oli tapansa mukaan vaanimassa kolmea pientä porsasta.

Nyt oli tuohon kataluuteen poikkeuksellisen otollinen hetki, sillä porsaiden suojelija ja Ison Pahan ainoa kurissapitäjä, Nalle Mesikämmen, oli matkustanut kauas Englantiin katsomaan siellä esiintyvää jäänmurtaja-Urhoa.

Tätä tilaisuutta ei Iso Paha Veikko tietysti voinut jättää käyttämättä. Porsaat olivat nyt talossaan aivan yksin ja orpoina, alttiina Ison Pahan hyökkäyksille, mokomatkin typerät paistikkaat.

Iso Paha oli tehnyt valmiiksi äärettömän kieron suunnitelman. Hän oli päättänyt etsiä liittolaisia Kelmien Kerhosta, johon hän oli jo pitkään kuulunut kunniajäsenenä. Hän uskoi voivansa yhdessä heidän kanssaan päihittää posut, vaikka ne olivat ilman Nalle Mesikämmenkin yllättävän voimakkaita.

Ainoa murhe asiassa oli se, että Pikku Paha Pekka, Ison Pahan Veikon oma poika, oli niin äärettömän lepu ja pehmo, että halusi vain päivät pääksytysten leikkiä kolmen pienen porsaan kanssa, eikä olisi suin surminkaan tehnyt ystävilleen mitään pahaa. Iso Paha Veikko oli monen monta kertaa repinyt haiveniaan nynneröpoikansa takia, pitänyt tätä kotia-restissa ja nuhdellut tavan takaa, mutta mikään ei auttanut. Siellä se poikalurppa oli tänäkin päivänä heittämässä tikkaa porsaiden kanssa.

Mutta mitäpä siitä. Iso Paha aikoi joka tapauksessa toteuttaa suunnitelmansa. Hän otti matkansa kaksi Kelmien kerhon jäsentä ja lähti tarkkaan seurailemaan possujen touhuja. Lopulta odottelu palkittiin. Sioista vanhin ja viisain, Veli Ponteva, lähti päivänä muutamana Tullinpuomiin paukulle, ja silloinpa Iso Paha Veikko huomasi tilaisuutensa tulleen.

Yhdellä rysäyksellä kelmit törmäsivät sikojen taloon. Paikalla olleet poloiset, Veli Viulu ja Veli Huilu, eivät ehtineet kissaa sanoa, kun oli jo esitetty ponsilauselema ja järjestetty siitä äänestys.

Tietähään sen miten siinä kävi. Kelmejä oli kolme ja possuja vain kaksi: kelmit voittivat niukasti mutta selvästi. Eikä siinä auttanut, vaikka Pikku Paha Pekka kuinka vaikersi leikkitovereidensa puolesta: "Isä, älä! Et saa! He ovat ystäviäni!"

"Pah ja vielä kerran pah", tokaisi siihen Iso Paha Veikko ja röykytti sikoja niin että saporot vinkuivat.

Kun löylytys oli lopulta ohi, Veli Ponteva ja Nalle Mesikämmen palasivat paikalle silmät kauhusta laajentuneina.

"Jestas sentään, onko täällä ollut sota vai peräti jalkapallo-ottelu?" päivitteli Nalle Mesikämmen hävityksen kauhistuksen nähdessään.

"Ei, vaan Paha tämän teki", kanteli Veli Ponteva katkerana, joskin hieman epätarkasti.

Silloinpa Nalle Mesikämmen, joka ei koskaan ollut turhantarkka siitä, ketä rökitti, kunhan sai rökittää, alkoi roiskia ryhmysavullaan isänsä tekoihin viatonta Pikku Paha Pekkaa. "Katsokin että tämä on viimeinen kerta. Minun kärsivällisyyteni on kerta kaikkiaan lopussa", öhisi Nalle Mesikämmen

Pikku Paha Pekka yritti aluksi selittää, mutta huomasi sen sitten turhaksi ja luikki kotiinsa pahasti piestynä häntä koipien välissä.

Tarinan opetus oli se, että Paha saa aina palkkansa — tai jos ei saakaan, ainakin se sukuun tulee.

